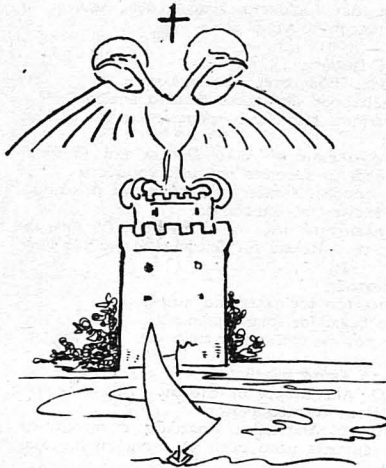

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Βρέχει, μοιχομυρίζει, άστράφτει και δροσάει δυνατά δένει την πόλι. Τά νερά κινούν στους δρόμους κι' ό κόσμος άπολείεται στα πεζοδρόμια.

Η Θεσσαλονίκη είνε πόλις με ψυχή Βυζαντινήν

Τάνταλοι ποθούντες και μη άπολαμβάνοντες, και άπό διαβόχοι που είνε, ανάθουν και...στεγνώνουν !...

Ρός, πράσινα, μαδιά, κόκκινα, κατακόκινα, γαλάζια και καναρινιά, φλογώδη ή λευκά, με λεπτές δαντέλλες, σαν με γυασιανά γαργαρισμένα έσώρονα, διαφαίνονται, και κομπανίζόν άπόκριμα, άπαράβιαστα, άφθαστα και έπισημητά !...

Φτωχοί Ροθίνουσες πάσης έπισημίας !...

Η Θεσσαλονίκη δέν είνε χωριό, για να μη τις ε'Ι-στορίες του Χωριού, αλλά θέλει μόνη της να...χωρι-οποιη.

Η καλύτερα ν' άρχοντοχωριωταίη.

Τά σπία της, τά μέγαρά της, με τους βαρείς και άκαλαίσθητους ρυθμούς, τό δείχνουν, τό φανερόνουν. τό φωνάζουν.

Ιστορία του χωριού, ή μάλλον του άρχοντοχωριού, λοιπόν !...

Η Θεσσαλονίκη λέγεται, αλλά και είνε, πόλις, που κάρησε μέσα στην ψυχή της κάτι τό Βυζαντινό.

Και θέλει να τό δείξη, αλλά...δέν την άφημον. Θέλησαν να την κάνουν πό Βυζαντινή και την χάμανε...άρολιμα ! Ένωώ τό νέο ρυθμό των σπιτιών της.

Είταν να κάνουν και έναν μεγάλο δρόμο, έντελως Βυζαντινό, στον όποιο τά σπία δια να χρισθόν υποχρεωτικώς Βυζαντινά, και χρισθήκαν ρυθμού... Άραβικού ! Τό βλέπει και νομίζεις ότι αυτά δέν είνε σπία, αλλά Άράπηδες, με κελεπιές άσπρες.

Και τά παλιά της, τά Βυζαντινά τά κτίρια, τί έγιναν ;

Τό Ιστορικό τζαμί, που είνε άκριβώς απέναντι του μεγάλου ξενοδοχείου του Σωσιόδη, άποφάσαν να τό διατηρήσουν ως κειμήλιο. Και τό βάλανε ένα σταυρό στην κορυφή. Άλλά άποφάσαν και να τό...πυλίσουν. Άποφασίσαντες δε να τό πουλήσουν, άποφασίσανε προσέτι να τό πουλήσουν με άρονε. Και ό άρονε είνε να τό κινή μεν κτήμα του ό άγοραστής, αλλά να μην έχη δικαίωμα να

στη μαμιά !...

Πηγαινούν βλοι στό Σειχ. Σού, που έχει 25 δένδρα! τό μεταβάλλη έξω-

οιώς. Έσωτερικώς όμως μπορεί να τό κινή, ό τι θέλει.

Κι' ό κ. Άρσόγγιον τό πήρε και τό μετέβαλλε.

Τόκαμε ταβέρνα, κουρείο, καφενείο, μαγειρείο, πατραντζήτικο και ψηστήριο ταντού - κιομπά !

Τό ταντού - κιομπά στραφογυρίζεται τώρα στην πόρτα του, ίσως για να θυμίζη τους Ντεβδισηδες, που χόρευαν εκεί μέσα, μιά φορά, μαγιακά στραφογυρίζοντας, χορούς θερησκευτικούς.

Υπερίσχυσε τό πρακτικό πνεύμα, θά μου πητε, και αντί να γίνει ένα Μουσείο, δοχείον δηλαδή νεκρών ειδών και έλογών, πραγμάτων δηλαδή άχρηστων, που ξεκάνανε διάφοροι χαζοί, άπό τας Ερώπας, να τό δουν, έγινε ένα Μουσείο της Νεοελληνικής τέχνης και της πανεπιστημοσύνης του Ρωμιού.

Είπαμε πανεπιστημοσύνης και έπισημον σ' αυτό.

Έκει πίνεις ρεταίνα 'Αττικής, ή όποια κατασκευάζεται στην Θεσσαλονίκη, την στερομένην ήμπελον, ως γνωστόν, αλλά κλήθουσαν Έβραϊον, ευφών και ίκανόν να παράγουν χρασί, ρεταίνα κι' ό τι άλλο θές, ακόμα και άπό παλιές χαράδες !

Έκει πίνεις μπόρα, ή όποια δέν έχει γαϊό μπόρας παραμηκικής, έχει όμως τιμή μπόρας Γερμανικής, βαρείς διαμοιογενής.

Μπόρα, δηλαδή, Έλληνικού Μονοπωλείου.

Έκει τρώς ψαράκια και μαριδες, μικρές τό δέμας, αλλά...κίτης την τιμήν, έχει τρώς μισγάρι τόσο άκριβό, ώστε να διερωτάσαι μήπως είνε ό χρυσός των Ιουδαίων μίσχος !...

Έκει τρώς άγκουράκια, που έχουν τιμήν ύποβαρκιου, έχει πίνεις καφέ, χωρίς...καφέ !

Ενε ή δέν είνε, τό λοιπόν, Μουσείο Νεοελληνικής πανεπιστημοσύνης ;

Υπάρχει και μιά όδός στη Θεσσαλονίκη, ή πιο μεγάλη της πόλεως όδός, ή όποια άρχίζει άπό τό Βαρθάρι και τελειώνη στο Ιστορικό τό Σιντριβάν.

Η όδός αυτή λέγεται «Εργατία 'Οδός», ένώ έπρεπε να λέγεται όδός κλικικών, Ιατρών και όδοντοιατρών. Όλοι οι έξώστα αναγγέλλον γυαρούς και πάλη γυαρούς και κλικικής και Έβρωπαϊκά 'Οδοντοιατρείας.

Ένας ξένος θά νόμιζε ότι ή Θεσσαλονίκη είνε πόλις άσθενών και ότι κάθε κάτοικος της Θεσσαλονίκης έχει και ένα γυαρό για ένα γυαρό του και δυό άδοντοιατρούς για τό κάθε δόντι του !

Η Θεσσαλονίκη έχει και έξωχός. Μιά έξωχή της είνε και τό Σειχ - Σού, με είκοσιέντες δένδρα και 720 ζευγάρια έραστών, μαθητών, μαθητριών, χοροφυλάκων και...έδωπατων.

Τά ζευγαράκια ρομαντζάρον, φανταζόμενα δάση δροσοβόλα, λουλουδιένες φωλιές, έρωτες με χρυσά φτερά και πέπλους κινουούς, γία να τό αρύθουν.

Οι χοροφυλάκες δραματίζονται δράση και κατορθώματα...έρωτικά, και οι λωποδύτες και οι έδωστατοι παίρνουν τίς τσάντες των έρωτευμένων, για να μη τους μαυτηρήσουν

στη μαμιά !...

Τού βάλανε στην κορυφή ένα σταυρό...

Ότι βγάζει διά μέσου των αιώνων ή Έλλάς...

Και τρέχουνε τά σόλια τους...

